

sisse, ja pea näggi ta ennesõber ümber palju rahwast, nende hulgas ka palju hantvärgi sellisid. Need jöid, ja enneste laulusid lauldes, teatasid Jummalal sõnna ja rigi seadusi, kunningaid ja üllemaid ja kõik mis ial pühha on, naerdes ja pilgates, ja püüdsid teine teise ette jouda reppukombe ning häbbemata sõnnadeqa. Peter olli wait, temma südda kohkus. Se kubbin ja kärrin olli pealt nähha nagu põrguliste piddu. Peter ehmatas, kui mötles: Kas need peawad mo sobrad ollema! Siis mötles ta omma issa, omma emma ja õe ja wanna peale, kes temmaist kaugel ärra ka täuna Pühhapäwa pühhitseid, omma puhtas toas istusid, Piibli wõi laulu ramatu seest luggesid, ehk ka mõnne hea sobraga taewa rigi ehk mailma aejust juttu ajasid, ehk ka seltsis omma armsa liina ümber ja mäggede wahhel kõndimas ollid.

Ta peasis ilma, et kegi tähhele panni, siit liina minnemaa; läks koju ja heitis, et öhtu olli, pitkali; agga ei tulnud und temma silmi, enne kui waast hommiku pole; öhtust ööd tullid kõik sugusid mötted ta süddamesse, ja mittu sõnna, mis Türi ja temma sobrad räkinud, ei tahnuud temma melest miina. Ta olli kiusatusega radkeste wõitlemas. Sepärrast wöttis ta tuld ülesse, lõi Piibli ramatu lahti, ja lugges Taweti Paulu:

„Wägga önnis on se innimenne, kes ei kai õelate übvi järel, egga seisa pattust te peal, egga istu pilkajate kildas, waid kel hea meel on Jehowa kässu-öppetusest, ja urib ta kässu-öppetust järrele ööd ja päwad. Siis on temma otsego pu, mis ve soonte äre on istutatud, mis omma wilja annab omimal ajal, ja kelle lehbed ei puddene, ja kõik, mis ta wöttab tehha, lähhäb korda. Agga nönda ep olle õelad; waid nemmad on kui haiganad, mis tuul laiale ajab. Sepärrast ei wöi õelad mitte kohus seista, egga pattused õigete lugguduses. Sest Jehowa tunneb õigete teed; agga õelate te lähhäb hukka.” — Sai ta sedda luggenud ja eilse päwa lugu mele tulsetanud, mis ta te peal ja trahteris olli kuulnud ning näimud, kuidas seal Jummalal pühha sõnna, temma seadus ja wallitsemine taewas ning maismas sai teotatud, siis tulli ta mele üks salm Jummalal sõnast, mis ta jo ommas lase põlves olli öppinud: Jehowa päralt on Ma ja selle täius, mailm ja kes seal peal ellawad; ja et Jesuse pühha ju isse on räkinud: Undke keisriile, mis keisri kohhus ja Jummalale mis Jummalala kohhus, — ka mäksu, kellele mäksu tulleb anda; ja ta mötles Jummalala kässu peale: Vasse higgis pead sa tööd tegema! Siis tulli temmale hirm ja häbbi selle peale mõeldes, et ta fa nišugguse